



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 610/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 793/2014 z 31. mája 2017 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 8 C 124/2009 zo 7. apríla 2014, ako aj porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 124/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 793/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 793/2014 z 31. mája 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 124/2009 zo 7. apríla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 124/2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 793/2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mestská časť Bratislava-Ružinov (ďalej len „žalobkyňa“) sa domáhala žalobou proti sťažovateľke určenia, že k prechodu nájmu bytu na sťažovateľku nedošlo. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 124/2009.

Sťažovateľka je bývalou manželkou pôvodného nájomcu sporného bytu, nebohého [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka na rozdiel od žalobkyne je toho názoru, že nájomný vzťah založený rozhodnutím o pridelení bytu č. [REDAKOVANÉ] z 19. októbra 1990 prešiel po smrti [REDAKOVANÉ] na ňu.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 124/2009 zo 7. apríla 2014 súd prvej inštancie určil, že k prechodu nájmu bytu č. [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] poschodí na [REDAKOVANÉ] po zomrelom [REDAKOVANÉ] na sťažovateľku nedošlo. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že sťažovateľka s nebohým [REDAKOVANÉ] nevedla v danom byte spoločnú domácnosť v zmysle § 115 Občianskeho zákonníka, keďže spoločnú domácnosť opustila po rozvode manželstva, a teda nemohla uhrádzať náklady na spoločné potreby s nájomcom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná (sťažovateľka) ako bývalá manželka nemá žiaden právny nárok na byt, ktorého prechod nájmu je v danom prípade sporný, pretože nežila so zosnulým nájomcom v spoločnej domácnosti v čase jeho smrti a ani dlhšiu dobu predtým.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 793/2014 z 31. mája 2017 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Sťažovateľka trvá na tom, že s nebohým nájomcom a ich synom žila tri roky pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti. Poukazuje na to, že nebohý požíval alkoholické nápoje a psychicky a fyzicky ju týral. Syn sťažovateľky dával otcovi peniaze na nájom a spolu so sťažovateľkou si mysleli, že otec nájomné aj hradí, čo však nebola pravda, lebo nebohý peniaze použil na automaty, o čom sa oni dozvedeli až neskôr od svedkov. Dlžnú sumu nájomného po smrti [REDAKOVANÉ] uhradila sťažovateľka.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 4 Co/793/2014-115 zo dňa 31. 05. 2017, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. 8 C/124/2009-90 zo dňa 07. 04. 2014, porušené bolo.

2. Postupom Krajského súdu v Bratislave, Okresného súdu Bratislava II. bolo porušené základné právo sťažovateľky, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 4 Co/793/2014-115 zo dňa 31. 05. 2017, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. 8 C/124/2009-90 zo dňa 07. 04. 2014.

3. Postupom Krajského súdu v Bratislave, Okresného súdu Bratislava II. boli porušené základné právo sťažovateľky, podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a to rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 4 Co/793/2014-115 zo dňa 31. 05. 2017, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. 8 C/124/2009-90 zo dňa 07. 04. 2014.

4. *Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 4 Co/793/2014-115 zo dňa 31. 05. 2017 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. sp. zn.: 8 C/124/2009-90 zo dňa 07. 04. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na nové rozhodnutie.*

5. *Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.*

6. *Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudkova 22, 821 01 Bratislava. “*

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 124/2009 zo 7. apríla 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 793/2014 z 31. mája 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ešte pred preskúmaním sťažnostnej argumentácie sťažovateľky ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je založená na odlišnom hodnotení vykonaného dokazovania všeobecnými súdmi z pohľadu posúdenia prechodu nájmu z nebohého [REDAKOVANÉ] na sťažovateľku z dôvodu zdieľania spoločnej domácnosti po zákonom ustanovenú dobu.

Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý tvorí prílohu sťažnosti. V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu sa uvádza:

«Prechod práva nájmu bytu nastáva priamo zo zákona (§ 706, ods. 1 Občianskeho zákonníka) a nevyžaduje sa naň žiadna dohoda medzi nájomcom, na ktorého prešlo právo z osoby pôvodného nájomcu, a prenajímateľom. Osoba, ktorá vstupuje zo zákona do všetkých práv a povinností spojených s nájmom bytu, vstupuje teda do nájmovej zmluvy.

... V danom prípade žalobca svoje právo na podanie predmetnej určovacej žaloby využil počas plynutia vyššie uvedenej prekluzívnej lehoty, a to i po jej stránke subjektívnej i objektívnej, a tak potom správne súd prvej inštancie realizoval navrhnuté dokazovanie za účelom zistenia, či u žalovanej došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných predpokladov pre prechod nájmu bytu č. 29 v Bratislave na Jašíkovej ul. č. 18.

V danom prípade bolo nesporné, že výlučným nájomcom predmetného bytu bol [REDAKOVANÉ], ktorý dňa 27. 03. 2007 zomrel. Nešlo o byt v spoločnom nájme manželov a v spoločnej domácnosti so zosnulým nájomcom nežili osoby uvedené v prvej vete ust. § 706 ods. 1 OZ. Do úvahy teda môže prichádzať aplikácia druhej vety uvedeného ustanovenia, ak došlo k naplneniu jej zákonných predpokladov, ktorými sú, že nájomcami sa stávajú ti, ktorí sa starali o spoločnú domácnosť zomretého nájomcu alebo boli na neho odkázaní výživou, ak s nim žili v spoločnej domácnosti aspoň tri roky pred jeho smrťou a nemajú vlastný byt.

Pokiaľ ide o osobu žalovanej je zrejmé, že táto nebola svojou výživou odkázaná na zomr. [REDAKOVANÉ], zákonným predpokladom pre prechod nájmu predmetného bytu na jej osobu preto je, že počas doby troch rokov pred jeho smrťou viedla s ním spoločnú

domácnosť a o túto sa i starala, keď odvolací súd má za to, že podmienka absencie vlastného bytu žalovanou je daná. Z dikcie príslušného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že vedenie spoločnej domácnosti s osobou zosnulého nájomcu nepostačuje, keď relevantnou skutočnosťou je starostlivosť o túto domácnosť.

Spolužitie v byte neznamena automaticky, že je členom domácnosti, pretože pod touto sa rozumie skutočné spolužitie v spotrebnom spoločenstve všetkých tých osôb, ktoré prispievajú na úhradu spoločných potrieb podľa svojich možností a schopnosti a každá z nich si ďalej obstaráva v rámci spoločenstva to, čo potrebuje, a pritom pomáha aj ostatným. Je potrebné, aby podľa potrieb sa členovia spoločnej domácnosti podieľali na všetkých výhodách tohto spoločenstva, či už ide o stravovanie, bývanie, ošatenie, zábavu. Vedenie spoločnej domácnosti nezakladá len spoločné hradenie nájomného, nákladov na plyn, elektrinu a iných platieb spojených s užívaním bytu, ak inak každý z nich žije na svoj účet a k ostatným nemá bližší vzťah a spotrebnú spolupatričnosť. Základným znakom zákonného pojmu domácnosť je, že musí ísť o spotrebné spoločenstvo trvalej povahy, keď trvalosť vzťahu je daná vtedy, keď existujú objektívne zistené skutočnosti, ktoré svedčia o úmysle viesť takéto spoločenstvo trvale a nie len na prechodnú dobu z dôvodu akejkoľvek nutnosti.

Odvolací súd hodnotí ako nepreukázané, že by žalovaná so zosnulým nájomcom [REDACTED] viedli spoločnú domácnosť v tzv. spotrebnom spoločenstve, a že by prispievali na úhradu spoločných potrieb podľa svojich možností a schopností, keď bývanie v jednom byte samo o sebe nezakladá vedenie spoločnej domácnosti. Taktiež nemal za preukázanú trvalú vôľu zomrelého a žalovanej viesť spoločnú domácnosť, keď ostatné argumenty žalovanej hodnotí ako irelevantné.

V sporovom konaní, o ktoré ide i v prejednávanej veci, platí zásada dispozičná a prejednacia. Prejednacia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na nich a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaná každá zo strán sporu. Rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná.

Vykonaným dokazovaním nedošlo k preukázaniu vedenia spoločnej domácnosti žalovanej so zomrelým nájomcom bytu č. ■■■ nachádzajúcom sa ■■■ na ■■■ č. ■■■ a k preukázaniu starostlivosti žalovanej o túto domácnosť vo svetle vyššie uvádzaných právnych argumentov, keď došlo len k tvrdeniu žalovanej o tom, že v predmetnom byte bývala a nikdy ho natrvalo neopustila, rovnako k eventuálnej participácii žalovanej na hradení nákladov za užívanie bytu, nedošlo však k preukázaniu vedenia spoločnej domácnosti so spotrebným charakterom.

Kľúčovým pojmom spoločnej domácnosti, ktorá je legálne definovaná v zákonom ust. § 115 Občianskeho zákonníka, je trvalé spolužitie. Trvalé spolužitie nie je však dané dĺžkou faktického trvania, ale zhodou úmyslu všetkých zúčastnených osôb trvalé spolu žiť. Druhým faktorom je spoločné uhrádzanie nákladov. Potrebná je účasť všetkých subjektov na krytí všetkých nákladov potrebných na chod spoločnej domácnosti. Poslednou podmienkou na získanie nájomného práva k bytu spolužívajúcou osobou je, že táto osoba sa musela starať o spoločnú domácnosť (alebo musela byť výživou odkázaná). Keďže všetky podmienky musia byť splnené súčasne, implicitne sa dá vyvodiť povinnosť spolužívajúcej osoby prispievať jednak finančne, ale aj inak. Je pri tom vylúčené, aby jedna fyzická osoba bola členom dvoch domácností. Iní ako spoločnú domácnosť s nájomcom teda nemôže viesť. Splnenie uvedenej podmienky žalovaná v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázala ani v rovine tvrdenia, rovnako táto podstatná okolnosť nie je obsahom jej odvolacích argumentov. V rámci preskúmaného konania nebolo preukázané ani len faktické spolužitie žalovanej so zomrelým nájomcom po dobu troch rokov pred jeho smrťou s úmyslom oboch žiť takto natrvalo. Starostlivosť žalovanej o spoločnú domácnosť prípadne vedenú so zosnulým nájomcom vo vyššie uvedenej intenzite nebola preukázaná. Irelevantný je potom aj odvolací argument žalovanej o tom, že súd prvej inštancie rozhodol predčasne vzhľadom na prebiehajúce konanie pred Okresným súdom Bratislava II o povinnosti žalobcu uzavrieť so synom žalovanej zmluvu o prevode vlastníctva k predmetnému bytu, keď rozhodnutím v danej veci by k preukázaniu zákonných predpokladov pre prechod nájmu predmetného bytu na žalovanú nedošlo. Za nepodstatnú vyhodnotil potom i zrejmu nesprávnosť v písaní vyskytnutú sa pri vyhotovovaní písomného rozhodnutia spočívajúcu v nesprávnom uvedení pojmu „medzitýmny rozsudok“ v prvej časti písomne vypracovaného rozhodnutia, keď v zmysle vyhláseného rozhodnutia na pojednávaní konanom

dňa 07. 04. 2014 bol správne vyhlásený rozsudok čiastočný, keďže nedošlo k rozhodnutiu o základe nároku, ale len k rozhodnutiu o časti uplatneného nároku, keďže žalobca sa podanou žalobou spolu s požadovaným určením domáha i vypratania žalovanej. Odvolací súd však nepovažoval za potrebné vydávať k napadnutému rozhodnutiu opravné uznesenie, keďže použité ustanovenie § 152 ods. 2 OSP pojmy „medzitýmny“ a „čiastočný“ rozsudok nepoužíval a uvedené pojmy boli (a sú) len zaužívaným výsledkom súdnej praxe.»

Z napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že rozhodoval o odvolaní sťažovateľky, pričom sa zaoberal posúdením otázky zdieľania spoločnej domácnosti s nebohým bývalým manželom sťažovateľky. Krajský súd, držiac sa ustálenej rozhodovacej praxe, podal jasný a logický výklad pojmu spoločná domácnosť v zmysle § 115 Občianskeho zákonníka a v intenciách tohto výkladu posúdil vykonané dôkazy a dospel k záveru o nepreukázaní vedenia spoločnej domácnosti medzi sťažovateľkou a nebohým [REDAKOVANÉ], bývalým manželom sťažovateľky. Na základe citovanej časti napadnutého rozsudku možno konštatovať, že krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré tvorili podstatu sporu medzi žalobcom a sťažovateľkou, keďže jeho odôvodnenie je zrozumiteľné a logické a v nijakom prípade ho nemožno považovať za svojvoľné. Krajský súd jasne vysvetlil, prečo je toho názoru, že sťažovateľka a nebohý [REDAKOVANÉ] nevedli spoločnú domácnosť po dobu troch rokov pred smrťou [REDAKOVANÉ]. Za týchto okolností nemožno mať z ústavného hľadiska žiadne výhrady proti spôsobu, akým krajský súd (a pred ním okresný súd) interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka o prechode práva nájmu bytu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu a obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti reálne mohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 124/2009 a postupom krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 793/2014

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a postupom krajského súdu, sťažovateľka neuvádza nijakú argumentáciu, ktorá by odôvodňovala porušenie tohto základného práva. Netvrdí, že súdy o jej veci rozhodovali neprimerane dlho bez možnosti verejnosti zúčastniť sa na prejednaní veci a bez jej prítomnosti, a netvrdí ani, že by nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom vykonaným v konaní.

Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že medzi napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy niet nijakej príčinnej súvislosti, ktorá by mohla založiť dôvod na vyslovenie jeho porušenia. Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie tejto sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Navyše, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou každého sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení ním označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Táto časť sťažnosti sťažovateľky neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, t. j. podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 359/08), čo zakladá dôvod pre jej odmietnutie aj pre nesplnení zákonom predpísaných náležitostí.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, ako aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017